

рали въ праздниѣкъ и се занимавали съ военно упражненіе. Редовна та войска много помогнала на краліе ти да усилятъ властѣта си и да направятъ да се покоряватъ феодални ти барони; най-много отъ тогава, откаѣкъ zelo да се употрѣбѣва огнестрѣлно то оръжие, срешта което не могло да стои ни рицарска та брѣня, ни феодална та укрѣпена страда.

Най-немилоствивъ врагъ на феодализмъ тѣ се показалъ синъ тѣ на Карла VII, *Людвикъ XI*, (1461—1483 г.), който билъ много разуменъ господарь, нѣ и много лютъ и скѣперникъ. Той закрилялъ граждана ти; а феодални ти владалци гонилъ всякакъ, а ги накаралъ да се смирятъ прѣдъ властѣта му.

На онова врѣме имало оште въ Франция силни тако-речи независими отъ кралъ тѣ васали каквото: Бретанскій херцогъ и най-много Бургундскій херцогъ. Послѣденъ кралъ тогава билъ Карлъ Сръдцатій, който никакъ неприличалъ на Людовика: Карлъ билъ гордѣливъ, расточителенъ и сѣрдливъ до толкова, штото съвсѣмъ незнаялъ да влада себе си. Той, освѣнъ Бургундія, ималъ подъ рѣка та си и Нидерландія. Людовикъ, като нѣмалъ сила да надвие на Карла съ оръжие, тайно размирявалъ подданници ти му, и повдигалъ срешта него близосѣди ти Швейцарци и Лотарингци. Карлъ Сръдцатій самъ станалъ причина да погуби себе си. Той, като гледалъ да раширочи владовишта та си, поискалъ да приземе и една часть отъ Лотарингія и Швейцарія. Нѣ съсѣди ти се съединили срешта него: храбри ти Швейцарски планинци надвили на Карла нѣколко пѣти; слѣдъ единъ несполученъ бой съ тѣхъ (при Нанси, въ 1477 г.) конь тѣ му го завлѣклъ въ едно блато, и херцогъ тѣ билъ убитъ. Людовикъ хитро се въсползовалъ отъ смъртъта на неприятель тѣ си, и за владѣлъ пѣ-голѣма та часть отъ Бургундія; а други ти му земи (на Нидерландія) се паднали